

33. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

16. SRPNA 1998

Z obsahu:

Duch svatý – pramen společenství

Jan Pavel II. při generální audienci 29. července 1998

– strana 2 –

Jediné vysvětlení

Každý rok přichází do Lurd větší počet poutníků než do Říma, Jeruzaléma nebo na jiná místa světa...

– strana 4 –

Prorok srdce

– strana 5 –

Zázrak v Miláně

Příběh Fernanda Micheliniho, který byl uzdraven na přímluvu sv. Riccarda Pampurriho...

– strana 6 –

Zázraky a rozum

– strana 7 –

Boj dobra a zla v celom svete vrcholí

Jozef Mikloško

– strana 9 –

Křížová cesta – cesta požehnání

– strana 10 –

*Země vydala svou úrodu, Bůh,
naš Bůh, nám požehnal... (Žalm 66)*

Duch svatý – pramen společenství

Skutky apoštolské nám představují první křesťanské společenství sjednocené silným poutem bratrské jednoty. **Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval** (Sk 2,44n). Je nepochybné, že u kořene této pozoruhodné lásky byl Duch svatý. Jeho vyhlášení o Letnicích klade základy nového Jeruzaléma, na lásce vybudovaného města, které je dokonalým protikladem prastarého Babelu.

Jednota v různosti

Podle svědectví 11. kapitoly knihy Geneze stavitel Babelu se rozhodli postavit město s velkou věží, jejíž vrchol by sahal až do nebe. Svatopisec vidí v tomto projektu pošetilou pýchu, která vyústí do rozdělení, neshodnosti a neschopnosti dorozumění.

O Letnicích naproti tomu Ježíšovi učedníci nechtějí pyšně vystoupit až do nebe, ale pokorně se otevírají daru, který sestupuje shůry. Jestliže v Babelu všichni mluví stejným jazykem, ale nakonec si nerozumějí, o Letnicích naopak mluví různými jazyky, a rozumějí si velmi dobře. Je to zázrak Ducha svatého.

Vnitřní život Boží

Společenství je vlastním a specifickým dílem Ducha svatého již uvnitř Nejsvětější Trojice. »Je možné říci, že v Duchu svatém se celý vnitřní život trojediného Boha stává absolutním darem, vzájemnou výměnou lásky mezi třemi božskými osobami a že díky Duchu svatému Bůh „existuje“ jakožto dar. Duch svatý je osobním vyjádřením darování se, tohoto bytí lásky« (Dom. e.viv. 10). Jak čteme u sv. Augustina, »třetí božská osoba je nejvyšší láska, která spojuje obě první osoby« (De Trin. 7,3,6). Vskutku, Otec tvoří Syna tím, že ho miluje; Syn je zrozen z Otce tím, že se nechá milovat a že od něho

přijímá schopnost milovat. Duch svatý je láska darovaná v naprosté nezištnosti Otcem, přijatá s plnou vděčností Synem a oba ji Otcí opětují.

Společenství člověka s Bohem

Duch svatý je také láska a osobní dar, který obsahuje každý stvořený dar: **život, milost, slávu**. Tajemství tohoto společenství se zrcadlí v církvi, mystickém těle Kristově, které oduševňuje Duch svatý. Stejný Duch z nás činí *jedno v Kristu Ježíši* (Gal 3,28), a tak nás začleňuje do stejné jednoty, jaká váže Syna k Otci. Žasneme v údivu nad tímto nesmírným a těsným společenstvím mezi Bohem a námi.

Nástroje společenství

Knihy Skutků apoštolských obsahuje některé symbolické situace, které nám umožňují pochopit, jakým způsobem Duch pomáhá církvi, aby zcela konkrétně prožívala toto společenství, a dává jí zvítězit nad problémy, s nimiž se čas od času potkává.

Když poprvé přicházejí do křesťanského společenství osoby, které nepatří k izraelskému národu, prožívá dramatickou situaci. Jednota církve je vystavena zkoušce. A hle, Duch svatý sestupuje do domu prvního obráceného pohana, setníka Kornélia. Zopakuje zázrak Letnic a dá znamení ve prospěch jednoty mezi Židy a ostatními národy (srov. Sk 10n). Můžeme říci, že toto je **přímá cesta k budování společenství**: Duch zasahuje celou silou své milosti a tvoří novou, zcela nečekanou situaci.

Ale často Duch svatý jedná tak, že používá lidského prostřednictví. Stane se tak, jak dále líčí Skutky apoštolské, když se uvnitř jeruzalémské obce rozpoutá diskuse ohledně denního přidělu vdovám (srov. Sk 6,1nn). Jednota je obnovena díky zásahu apoštolů, kteří vyzvali společenství,

aby si zvolilo sedm mužů *plných Ducha* (Sk 6,3; srov. 6,5). A ustanoví tuto skupinu sedmi, aby posluhovala u stolu. Kritickým momentem prošla i obec v Antiochii, složená z křesťanů pocházejících jak z židovství, tak z pohanství. Někteří křesťané ze židovství trvali na tom, že obrácení pohané se mají nechat obřezat a dodržovat zákon. Tehdy, jak píše sv. Lukáš, *se sešli apoštolové a starší, aby celou tu věc uvážili, a po dlouhé diskusi dospěli k dohodě, vyjádřené ve slavnostním prohlášení: Rozhodl totiž Duch svatý a my...* (Sk 15,28). Zde je jasně vidět, jak Duch svatý jedná **prostřednictvím »úřadů« ustanovených v Církvi**.

Mezi oběma velkými cestami Ducha: onou bezprostřední, která je nepředvídatelná a charismatické povahy, a zprostředkovanou, která je spíše stálá a institucionální povahy, nemůže být skutečný rozpor. Obě pocházejí od téhož Ducha. V případech, ve kterých by lidská slabost mohla vyvolávat důvody napětí a konfliktů, je třeba se přidržet úsudku autority, kterou k tomuto účelu podepírá Duch svatý (srov. 1 Kor 14,37).

Jednota – dar Utěšitele

Také horoucí touha po plné jednotě křesťanů je »milost Ducha svatého« (UR 4). Nesmí se v této souvislosti nikdy zapomenout, že **Duch je prvním společným darem pro rozdělené křesťany**. Jakožto »základ jednoty církve« (UR 2) nás povzbuzuje, abychom ji znovu vybudovali skrze obrácení srdce, společnou modlitbu, vzájemné poznání, ekumenickou formaci, teologický dialog a spolupráci v různých oblastech láskou inspirované sociální práce.

Kristus dal svůj život, aby všichni jeho učedníci byli jedno (srov. J 17). Oslava Jubilea a třetího tisíciletí musí představovat **novou etapu v překonávání rozdělení** vzniklého v druhém tisíciletí. A protože jednota je dar

Utěšitele, s potěšením připomínáme, že právě kolem nauky o Duchu svatém byly vykonány významné kroky na cestě k jednotě mezi různými církvemi, především mezi církví katolickou a pravoslavnými církvemi. Obzvláště ve specifickém problému *filioque*, týkajícím se vztahu mezi Duchem svatým a Slovem, tak jak vychází od Otce, je možné se domnívat, že rozdíl mezi latinskou a východní církví nezasahuje shodně vyznávajícího tajemství«, nýbrž je jeho vyjádřením, a stanoví tak »legitimní komplementaci«, která nejen že neohrožuje, ale spíše může obohatit společenství v jedné víře (srov. CCC 248; Orientale Lumen n. 5 in L'Osservatore Romano 13. 9. 1995, str. 5).

Vnitřní jednota v lásce

Konečně je nutné, aby v nadcházejícím Jubileu byl zřejmý **růst bratrské lásky také uvnitř katolické církve**. Tato opravdová láska, která musí vládnout v každém společenství *především vůči těm, kdo vírou s námi patří do stejné rodiny* (srov. Gal 6,10), zavazuje každou složku církve, každé farní a diecézní společenství, každou skupinu, sdružení a hnutí k vážnému **zpytování svědomí**, které by uschoptilo srdce k přijetí sjednocujícího působení Ducha svatého.

Stále jsou aktuální slova sv. Bernarda: »Všichni se navzájem potřebujeme. Duchovní dobro, které nemám a nevlastním já, dostanu od druhých... A všechny naše rozdíly, které představují bohatství Božích darů, budou pospolu žít v jediném domě Otce, ve kterém je tak mnoho příbytků. Nyní existuje rozdělení podle druhu milosti: pak bude existovat rozlišení ve slávě. Jednota, ať už zde, nebo tam, spočívá ve stejné lásce« (Apol. a Guglielmo di St. Thierry, IV,8; PL 1182, 9033n).

Podle Bolletino Vaticano
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Nevyhnutelné rozdělení

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Myslíte, že jsem přišel zavést
na zemi pokoj? Nikoliv.**

Dříve než uslyšíš dnešní překvapující a nepříjemná Ježíšova slova o rozdělení, máš se stát svědkem krutosti, s jakou se lidé odedávna obražili proti prorokům. Pros Ducha svatého, aby ti z dnešních čtení dal poznat, jak se zachovat, když se potkáš s těmi, kterých používá jako svých poslů. Oni jsou totiž hlasem Božím, který oznamuje **naléhavé, ale nepříjemné věci**. Čím zatvrzelejší je hříšný lid, tím rozhodnější je Boží varování. Není proto divu, že proroci vyvolají proti sobě nevoli a zášť. Jeremiáš z Božího pověření vyzýval k obrácení a varoval, že přijde nepřítel a obklíčí město. Když se Hospodinovo slovo splnilo, nepřiznal Jeruzalém svou vinu, ale obrátil se proti prorokovi.

Jeremiášův případ ti také názorně ukazuje, odkud často pramení zášť a špatné nakládání s proroky: král ustupuje záměru úředníků. Tak tomu bývá často. Ti, kdo mají moc, jí snadno zneužijí, když podléhají nátlaku svého okolí, které ve skutečnosti myslí jen na své postavení, na svůj prospěch a své pohodlí. Všimni si, jak dokáží překrucovat skutečnost: Boží posel, který jen tlumočil varování od Hospodina, je obviněn, jako by hledal neštěstí svého lidu.

Ježíš, nejvyšší Prorok, tě chce na tuto skutečnost upozornit a připravit, a to nejen proto, že stejný osud se týká především jeho samého. Všimni si, že *je mu přitom úzko* a připomíná to s velkou bolestí. Ani ty se však nevyhneš svízelnému rozdělení. Mluví tu o *ohni, který přišel vrhnout na zem*, a přeje si vroucně, *aby už vzplanul*. Hořet Ježíšovým plamenem znamená totiž také prorokovat, třeba i beze slova. Ježíšův oheň pálí a stravuje, ale také očišťuje a proměňuje. Brání se před ním všechno to, co má být odstraněno jako uschlé a neužitečné. Vítá jej naopak všechno, co touží planout nejčistší láskou k svému Spasiteli. Proto Ježíšův oheň nutně vede k *rozdělení*. Příčinou tohoto rozdělení však není Ježíš. Jeho touhou není rozdělovat a vyvolávat různice. Ty jsou jen důsledkem **rozdílného vztahu k němu a k jeho slovu**. K tomu, abys na sebe přivolal nelibost svého okolí, není ani zapotřebí, abys otevřel svá ústa k proctví. Již sama skutečnost, že Ježíšův oheň zřetelně svítí a sálá, může být na obtíž těm, kteří milují své šero a svůj chlad. Kdybys chtěl za každou cenu zachovat se všemi pokoj, musel bys v sobě udušit Ježíšův plamen a být chladně netečný, jako ti ostatní. To by ale znamenalo opustit cestu svého Pána.

Je to pochopitelné, když těžce neseš, že dochází kvůli jeho ohni k bolestnému rozdělení, nepochopení, ba i k pronásledování, a to tím spíše, když se tak děje nikoliv od cizích, ale od vlastních lidí. Ale ani tvému Pánu se nevedlo jinak. *Přišel mezi své a svoji jej nepřijali.*⁽¹⁾ Ježíš se však podrobil vůli Otce: *Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky*. Chceš-li o něm svědčit, nemůžeš se vyhýbat jeho osudu. *Je velké množství těch, kteří se na nás dívají.*

Ale doba proroků zdaleka neskončila. *Moudrost Boží řekla: Pošlu k nim proroky a posly, z nich některé budou zabíjet a pronásledovat*⁽²⁾. Od samého počátku Církve zde byli věřící, kteří *předpovídali z podnětu Ducha svatého*⁽³⁾. Čím více se k Jeruzalému blíží nepřítel, tím naléhavější je jejich varování. Tak jako dříve ani teď nikoho nenechávají lhostejným. Nesmí tě proto udivovat, že se prorocké hlasy, jimiž Duch svatý promlouvá v současné době k světu, setkávají s tak protichůdným ohlasem.

Pocitíš-li však sám v sobě nechuť k těmto proctvím, nepokládej to hned samo o sobě za dostatečný důvod k jejich odmítání. Zkousej nejdříve uvážlivě, proč jsou ti proti srsti, aby ses nepřipojil k těm, kteří se *dopustili zlého, když vsadili proroka do cisterny*. Odkud máš jistotu, že v každém rozdělení a třibení stojíš vždy na správné straně? Není tomu náhodou právě tak, že jsi to ty, komu vadí, že jiní svítí a hřejí? Neponouká tě zápal tvého bližního k tomu, aby sis hledal důvody k jeho zlehčování, odmítání a odsuzování? Nejsi nakonec sám v sobě rozdělen?

Je jedna síla, která může přemáhat každé rozdělení a vrátit tě vždy bezpečně na správné místo, a tou je pokora. Poklekni před Pánem a přiznej si upřímně a s opravdovým přesvědčením:

Jsem jen chudák a ubožák. Ty jsi můj pomocník a zachránce.⁽⁴⁾ Nauč mě svědčit o Tobě a snášet při tom všechnu nepřizeň, jak jsi ji snášel Ty, *když Ti lidé prudce odporovali*. Nauč mě také, prosím, dívat se na druhé Tvými očima, abych nesoudil jinak, než jak soudíš Ty. Nauč mě přemáhat mou vlastní povýšenost a nevoli, abych byl připraven rozeznávat Tvůj hlas a Tvou vůli i v těch poselstvích, která pro mne a pro mé dobro sám vkládáš do úst jiných lidí. *Vytáhni mě z jámy zkázy, kterou mi lidé připravují, ale i z bahnitěho kalu, do kterého sám padám pro svou pýchu; na skálu postav mé nohy,*⁽⁵⁾ abych nekolísal, když ke mně tak či onak promlouvá Tvá láska.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ J 1,11 ⁽²⁾ Lk 11,49

⁽³⁾ Sk 11,27

⁽⁴⁾ Resp. žalm 40

⁽⁵⁾ srov. tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 38,4–6.8–10

Úředníci řekli králi: „Ať je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí.“

Král Sidkijáh řekl: „Hle, je ve vašich rukou“ – neboť král proti nim nic nemohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve věžeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta.

Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: „Můj pane, králi, tito muži se dopustili zlého činu vším, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ní hladem, neboť ve městě už není chléb.“ Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: „Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny dřív, než umře.“

2. čtení – Žid 12,1–4

Bratři!

Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhodme proto všecko, co by nás mohlo zatěžovat, všecko, co by nás mohlo rozptylovat, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu. Myslete na toho, který snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali, abyste neumdléváli a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

Evangelium – Lk 12,49–53

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán!

Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozděleni otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti sněše a snacha proti tchyni.“

Jediné vysvětlení

Stefano M. Paci

Dříve než mezinárodní lékařská komise v Lurdech předá Církvi zprávu o údajném zázračném uzdravení, musí mít jistotu, že toto uzdravení »není možno z lékařského hlediska vysvětlit«. Stefano M. Paci rozmlouvá na toto téma s Charlesem Chassagnonem, který byl šest let předsedou lurdské lékařské komise.

»Čísla« o lurdských zázracích jsou ohromující. Každý rok přichází do Lurd větší počet poutníků než do Říma, Jeruzaléma nebo na jiná místa světa. Celkem to bývá 6 milionů poutníků. Kromě spousty osobních vozů sem ročně přijíždí 2000 leteckých speciálů a 720 zvláštních vlaků. Jen v r. 1994 sem přijelo 70 000 nemocných, které doprovázelo 100 000 dobrovolných průvodců, z nichž 2000 byli lékaři. Od mariánských zjevení v r. 1858 to bylo 2,3 miliony nemocných. U 2000 z nich konstatovali lékaři zázračné uzdravení, ale z tohoto počtu uznala Církev oficiálně jen 65. Pro některé jsou tyto počty ohromující a činí z Lurd »továrnu na zázraky«. Jiní opět mají zato, že počet je nízký a že od určité doby četnost uzdravení klesá. Jedno z posledních se událo v r. 1976 a bylo církevně uznáno v r. 1989.

Abychom lépe porozuměli tomuto dění, rozmlouváme s dr. Charlesem Chassagnonem, dlouholetým prezidentem mezinárodní lékařské komise v Lurdech. Je to vědecký orgán, který zkoumá, zda se nejedná o fenomény vysvětlitelné lékařskou vědou.

Pane profesore, jak může dojít lékař k závěru, že se při uzdravení jedná o zázrak?

Ch. Chassagnon: Lékaři nehovoří o zázraku, ale o »uzdravení lékařsky nevysvětlitelném«. Vědecká kontrola se odehrává ve dvou rovinách. První kontrolu provádí Lékařská kancelář v Lurdech. Tato kancelář byla založena 1883. Dnes ji vede dr. Roger Pilon. Do kanceláře patří všichni lékaři ordinující v Lurdech bez ohledu na jejich vyznání nebo profesní zaměření. Když některý nemocný tvrdí, že byl zázračným způsobem uzdraven, pak sestaví lékařská kancelář podle přesně stanovených pravidel prohlášení, které povoluje, aby nemoc i následné uzdravení byly dokumentovány. Tato zpráva se pak předává mezinárodní lékařské komisi. Posoudíme zprávu a vybereme jednoho člena komise, při čemž se jedná o příslušného specialistu. Tento odborník může případ zkoumat zcela v klidu a své závěry pak předložit celé komisi. Komise se schází ke svým zasedáním jednou za rok. Tak se setkáváme v Paříži, v Římě, v Německu nebo v Lurdech. Nakonec me-

zinárodní lékařská komise rozhodne, zda se skutečně jedná o mimořádné, tj. lékařsky nevysvětlitelné uzdravení, nebo ne. Jestliže uzdravení je nevysvětlitelné, předáváme dále zprávu biskupovi té diecéze, odkud uzdravený pochází. Ten rozhodne, zda se má na uzdravení nahlížet jako na zázrak, nebo ne, jinými slovy, zda se uskutečnilo na přímluvu Lurdské Matky Boží, nebo ne.

Jaká kritéria musí uzdravení splnit, aby mohlo být komisí přijato a pak případně uznáno biskupem jako zázrak?

Ch.: Posuzuje se především způsob samotného uzdravení. Musí splňovat tři kritéria: musí k němu dojít náhle bez procesu uzdravování; musí být trvalé, tzn. od uzdravení k uznání musí uběhnout šest až osm roků podle druhu nemoci. Během tohoto období se nesmí objevit žádné příznaky nemoci. Pokud jde o samotnou nemoc, musí být těžká, tzn. život ohrožující, nebo nevyhléditelná. Mimoto musí být organického, nikoliv funkčního charakteru. Uvedu příklad. Jestliže někdo náhle znovu nabude řeč, ale ztráta řeči není důsledkem zvláštního poškození mozku, pak takový případ nepřichází v úvahu. Mimoto musí být nemoc objektivně potvrzena pomocí analýz, rentgenových snímků, speciálními vyšetřeními atd. Ty musí být pro vystavení dobrozdání k dispozici. Konečně se zkoumají různé terapie, které mohly ovlivnit uzdravení, nebo je ovlivnily.

Dříve zde figurovala často tuberkulóza. Ale od objevení účinných prostředků ze seznamu prakticky zmizela.

Zatím bylo uznáno 65 případů zázračných uzdravení v Lurdech. Pokládáte tento počet za vysoký nebo za nízký?

Ch.: Je pravda, že za sto let bylo uznáno pouze 65 případů, neboť zjevení se uskutečnilo v r. 1858. Musím však dodat, že došlo k podstatně většímu počtu uzdravení. Ne všechna však byla předmětem vyšetřování lékařské kanceláře. A my se zabýváme pouze těmi, která nám kancelář předá. Proč? Často se jedná o nedostačující lékařskou dokumentaci. V některých případech nechtějí lékaři, kteří nemocné před jejich použitím do Lurd ošetřovali, přiznat nevysvětlitelnost uzdravení, i když předtím pacientům potvrdili, že nemoc je nevyhléditelná. V některých případech odmítají vystavit požadované lékařské zprávy.

V každém případě je skutečností, že se dnes v kanceláři hlásí podstatně méně nemocných, kteří věří, že je Panna Maria zázračně uzdravila. Myslím, že jedním z důvodů je také to, že osoby, kterým zázračný zásah pomohl, tíhnou dnes k tomu prožívat to v rámci svého osobního vztahu k Matce Boží. Nejsou proto ochotni podstoupit procedury lékařské komise a vystavit se reflektorům novinářů z celého světa.

Dějí se tedy zázraky i dnes?

Ch.: Zcela jistě. Stále více lidí přichází do Lurd, aby prosili o pomoc a odvahu, aby přijímali nemoc s vírou. Méně vystupuje do popředí očekávání zázraku. Když pak se zázrak stane, je to něco navíc, neočekávaná milost.

Který Církvi uznaný zázrak na vás nejvíce zapůsobil?

Prorok srdce

Sv. Jan Eudes

Lidé se dívají na zevnějšek, Bůh se dívá na srdce (1 Sam 16,7)

Je to jeden z největších misionářů a nejúspěšnějších obnovitelů duchovního života v 17. století.

Narodil se 14. 11. 1601 v Ri v Normandii a zemřel 19. 8. 1680 v Caen. V r. 1623 vstoupil do kongregace oratoriánů, kterou založil Pierre Bérulle (1576–1629). Bérullův princip *proctěné lásky* (Amour affectif) se stal úhelným kamenem Janova duchovního života i jeho kazatelské a spisovatelské činnosti. R. 1625 přijal kněžské svěcení. R. 1643 opustil oratoriány a založil »Kongregaci Ježíše a Marie« (eudisty), jejímž posláním byla především výchova kněží v seminářích. R. 1644 založil *Zbožné sdružení Panny Marie, láskyplného útočiště*, z něhož se v r. 1835 ustavil řád sester Dobrého Pastýře.

Celý jeho život a všechno jeho působení byly hluboce mariánské. Ladame o něm říká, že byl *une existence mariale* – mariánská bytost. Tuto svou lásku předal také svým řeholním společenstvem.

Již jeho rodiče jej jako dítě zasvětili Panně Marii, toto zasvěcení pak jako mladý muž osobně obnovil. Pokládal se za »zasnoubeného« Panně Marii. Byl to on, kdo mezi širokými masami věřících rozšířil úctu k Nejčistšímu Srdci Panny Marie. Pomáhali mu při tom benediktini, františkáni a několik biskupů. Tak s biskupským souhlasem v Autun 8. 2. 1648 poprvé slavil svátek Nejčistšího Srdce Panny Marie s vlastním mešním textem a vlastním oficiem (denní modlitbou církve). Kardinálský legát L. de Vendôme 1668 liturgii schválil, ale definitivně se prosadila v celé církvi až v r. 1944(!). Sv. Jan Eudes prosadil také svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, poprvé 20. října 1672. Sv. Pius X.

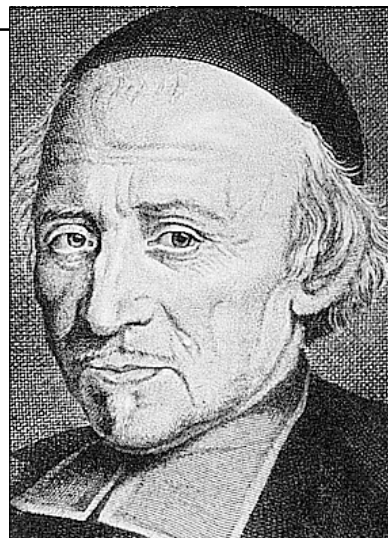
jej při blahorečení r. 1909 nazval »otcem, učitelem a apoštolem liturgické úcty Ježíšova Srdce«.

»Srdce« je pro Jana Eudese nejdříve tělesným srdcem a principem života, pak duchovním srdcem jako symbolem niternosti a především lásky. Myslí při tom na »jiskru duše«, »špičku duše« mystiků. A konečně je chápe jako Božské Srdce, jako srdce Srdce Boha, který žije v nás, zcela sjednocen s námi. Tyto úvahy jej vedly k tomu, že »ztotožňoval« Srdce Ježíšovo a Mariino. Obě tato Srdce jsou vnitřně spojena, jsou jedno. Kdo řekne Srdce Mariino, říká současně Srdce Ježíšovo. Kdo uctívá Srdce Mariino, uctívá i Srdce Ježíšovo: její Srdce je dokonalým obrazem Srdce Ježíšova. Později však dospěl k názoru, že tato duchovní jednota by mohl uvádnout v omyl a být zaměňována za fyzickou jednotu. Proto se zasazoval o oddělenou úctu a samostatné svátky obou Srdcí. Pokládá však Pannu Marii za cestu a vůdkyni k Srdci Ježíšovu: skrze Srdce Mariino k Srdci Ježíšovu. To vede dnes čitatele k úctě »spojených Srdcí«.

V jeho úctě k Božskému Srdci, především pokud jde o »Ježíšovo Srdce a Eucharistii«, jsou evidentní a výrazné paralely k úctě, s níž přišla sv. M. M. Alacoque (1647–1690) jako ovocem »soukromých« zjevení v letech 1673–1675.

Jan Eudes byl blahorečen r. 1909 a svatořečen r. 1925. **Prosme tohoto světce o jeho svátku, aby nám vyprosil lidové misionáře kněze a biskupy podle svého vzoru a srdce!**

*Prameny: Marienlexikon, St. Otilien 1989
Schneider, O.: Der Prophet des Herzens, 1947
-Iš-*

„Kdyby kněží věděli, jakou moc má kněžské povolání, více by žehnali.

Zvedne-li se zbožně jen jediná ruka k požehnání, démoni se touto silou řítí do propastí.

Když několikrát žehná, o kolik je jich méně v ovzduší!

Několikrát jsem zdůrazňoval kněžím, že musí více žehnat, aby bylo lidstvo od satana osvobozeno.

Kdyby mi dal Bůh na tomto světě už jen jediný den života, nechal bych kněze žehnat, až by jim ruce umdlely, ochrnuly, zchromly, aby byl svět zachráněn od ďábelských rot.

Proto ať žehnají, jak často mohou!

Jako nemohu vyličit velikost Neposkvrněné, tak nemohu vyličit velikost Božího požehnání.

Kdyby nad městem dlela kněžská požehnání, bud'te ujištěni, že tam nenajde zlý duch místa.

Kněží si nejsou vědomi, jakou mají moc.

Ať tuto moc a sílu vykonávají! Ať se toto poselství o moci a síle kněžského požehnání dostane všude tam, kde žije kněz podle Srdce Ježíšova!“

Ch.: Je to případ Vittoria Micheliho. Byl to mladý třiačtyřicetiletý voják, který měl sarkom na levé kyčli. Je to skutečně překvapující případ. Nemoc měla fatální průběh. Musela nutně vést k úplnému rozpadu pánve. Kostní rakovinu není možné terapeuticky léčit. Ale v tomto případě došlo k evidentnímu uzdravení. Po celou dobu nemoci byl Micheli ošetřován ve vojenské nemocnici (dokonce i po uzdravení, protože bylo do té míry neuvěřitelné). Při jedné návštěvě v Lurdech 29. května až 5. června 1963 bylo možno konstatovat nejen, že sarkom zmizel, ale došlo i k obnovení narušené kyčle. Lékaři vojenské nemocnice v Terstu s úžasem konstatovali »jedinečnou obnovu kostní hmoty v levé části pánve, která byla úplně porušena«. Zkrátka, Micheli měl zhoubný nádor na pánvi ve formě sarkomu, který napadl také hýždě a velkou část kyčelní kosti a byl spojen s luxací kyčle. Tumor zmizel náhle a všechny kostní tkáně se bez jakéhokoliv zásahu zcela nevysvětlitelným způsobem obnovily. Pro lékaře se jedná o souhrn faktů, jejichž nevysvětlitelnost nelze popřít. Biskup v Terstu uznal zázrak v květnu 1976. Micheli žije dnes v Itálii a je naprosto zdrav. Pokud vím, pracuje v textilním průmyslu, a to ve velmi náročné oblasti a musí téměř celou pracovní dobu trávit vstoje.

Jsou vaše kontroly přísné?

Ch.: Přísné? Velice přísné. Nemůžeme si dovolit prohlásit uzdravení za »nevysvětlitelné«, když nám mohou lékaři z celého světa oponovat. Před několika roky se lurdská mezinárodní lékařská komise sešla v Římě s lékařskou radou Kongregace pro svatořečení. I oni byli překvapeni přísností, s jakou postupujeme.

30giorni 2/95
Překlad -Iš-

Zázrak v Miláně

Lucio Brunelli

Příběh Fernanda Michelinioho, který byl uzdraven na přimluvu sv. Riccarda Pampuriho. Z vděčnosti zřídil několik nemocnic a vyzdobil chrámy freskami.

Je to skutečný příběh Fernanda Michelinioho, milánského umělce, jehož život se změnil díky zázraku. Patří k těm ojedinělým případům, při nichž uzdravení vyhovělo přísným vědeckým podmínkám, které jsou dostačující, aby zázrak byl oficiálně uznán Církví. Anglický spisovatel G. K. Chesterton řekl: »Nejneuvěřitelnější na zázracích je to, že se dějí.« Umělci Fernandu Michelinimu se stal zázrak 15. září 1959. Po uzdravení žil Michelinini více než třicet let v Africe a Palestině a dal se do služeb misie latinského patriarchy v Jeruzalémě. Zřizoval nemocnice a zdobil kostely freskami, přirozeně bez nároku na honorář. »Tímto způsobem jsem děkoval Pánu za dar, který jsem od něho obdržel,« míní s úsměvem a pokrčí rameny, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Když mu bylo 78 let, vrátil se do Milána, aby se zde věnoval tvorbě velkých pláten s náboženskou tematikou. Navštívili jsme jej v jeho vile na Via Carducci, jen několik kroků od kliniky Sv. Josefa, kde byl tehdy zázračně uzdraven a kde ta-

ké zemřel 1930 Riccardo Pampuri, onen svatý lékař milánské spodiny, na jehož přimluvu obdržel Michelinini milost uzdravení.

Když jsme zvonili u dveří, proběhla nám hlavou otázka, jak asi vypadá někdo zázračně uzdravený. Člověk si představuje, že potká jedinečnou bytost, mystický, mimořádný zjev. A pak stojíme před normální osobou: urostlý, silný, s dlouhými, neupravenými vlasy, jak se na umělce sluší. Má stále živou radost z toho, co se mu stalo, a stojí pevně na zemi oběma nohama. Do magnetofonu nám řekl mimo jiné:

»Přišel jsem na svět v Miláně 30. března 1917 v blízkosti Porta Romana. Od dětství jsem byl fascinován malířstvím. Později jsem navštěvoval akademii múzických umění v Brera a dal jsem se zapsat na fakultu architektury milánské polytechniky. Když vypukla 2. světová válka, musel jsem studia přerušit, protože mě povolali k vojsku. 8. září 1943, den složení zbraní, mě našel ve Vichy, kde jsem byl příslušníkem okupační armády. Němci nás okamžitě za-

jali. Skončil jsem v koncentračním táboře v Ravensburgu. Byly to dva roky pekla. Když nás Rusi v r. 1945 osvobodili, bylo nás již jen 100 zajatců. Abych vám popsal svůj tehdejší stav, uvedu jeden příklad. Před válkou jsem vážil 85 kg, když jsem opouštěl tábor, byl jsem o 50 kg lehčí. Byl jsem jako hadrový strašák. Každý rok jsem onemocněl na žaludek. Asi to nebyla náhoda, že po návratu do Milána mě ošetřovali právě milosrdní bratři u Sv. Josefa. V této nemocnici prožil poslední léta života při svém poslání Riccardo Pampuri. Tehdy jsem neměl potuchy o jeho životě. Slyšel jsem sice o něm něco, ale nijak jsem jej neuctíval.

Po návratu do normálního života jsem opět začal malovat. Vystavoval jsem v mnoha evropských městech a mnoho jsem procestoval. Několik let jsem vyučoval na milánské škole Lva XIII., kterou vedli jezuité. Zhotovil jsem několik obrazů pro milosrdné bratry. Ale naše vztahy byly čistě profesionální povahy.

V srpnu 1959 se ukázaly první příznaky mé těžké nemoci. Měl jsem prudké bolesti a ve stolici se objevila krev. Poslali mě do nemocnice Ciceri Agnesi v Miláně. Diagnóza zněla: vřed na dvanácterníku. Odmítl jsem operaci. Po ošetření mě opět propustili. 15. září propukla choroba znovu. Byl jsem právě v ateliéru. Bolesti byly tak nesnesitelné, že jsem se válel po zemi. Můj žák Cesare a vrátný mi přispěchali na pomoc a dopravili mě do nemocnice. Než mě dopravili na operační sál, byl jsem v bezvědomí. Ale ještě krátce předtím jsem viděl obraz sv. Riccarda Pampuriho, který tehdy nebyl ještě ani blahoslavený. Proces blahověření zahájil kardinál Schuster v r. 1949. Dekret o blahověření však vyšel v r. 1981. Obraz sv. Pampuriho byl to poslední, na co jsem si vzpomněl, než jsem se dostal pod nože. Když mě

Sv. Riccardo Pampuri

chirurgové operovali, naskytl se jim beznadějný obraz: akutní rozšířený zánět břicha a úplný uzávěr střeva. Při pokusu uvolnit smyčku zauzleného střeva tkáně nevydržely. Stěny střeva byly tak napadeny, že bylo nemožné je znovu sešít. Doktor Marini, jeden z expertů vatikánské lékařské rady, který se mým případem zabýval, popsal později můj stav takto: »Perforace nebylo možno ani uzavřít, ani sešít. To byl hlavní důvod pro peritonitis. Nebylo možno uzavřít otevřenou smyčku střeva, ani vyříznout jeho poškozenou část. Vzhledem k špatnému stavu pacienta byli jak chirurg, tak jeho asistující lékaři přesvědčeni o nastupující smrti pacienta.« (Sacra Congregatio pro causis sanctorum S. 699 13. 1. 1989) Lékaři skutečně oznámili mým příbuzným, že prognóza je nepříznivá a že těžko přežiji noc. Zkrátka, pokládali můj případ za ztracený. Když mě pak další den uviděli, jak sedím na posteli, nevěřili svým očím. Bolesti zcela zmizely. V dokumentu k blahověření Pampuriho jsou uvedeny všechny výpovědi svědků a sester. Ku příkladu dr. Terno, chirurg, dosvědčil: »Druhý den jsem zjistil, že pacient je v poloze polosedě, jako by se chtěl modlit. Abych ho povzbudil, řekl jsem: „Modleme se, aby se stal zázrak.“ Pacient mi stiskl ruku a řekl energicky: „Ten zázrak se již stal.“ Překvapila mě

Michelinini u Svatého otce po svatořečení Riccarda Pampuriho

6
především vitalita jeho hlasu. Pokračoval jsem ve vyšetření střeva a konstatoval jsem ke svému překvapení, že zauzlení zcela zmizelo a břicho je při ohmatání zcela bez bolesti.«

Vzpomínám si ještě na velké vzrušení lékařů, kteří kolem mé postele prohlíželi rentgenové snímky a klinické nálezy. Nemohli se uklidit. Jiný lékař nemocnice Sv. Josefa, dr. Savaré, řekl diecéznímu biskupovi v Miláně: Ve své dvaatřicetileté praxi na operačním sále jsem nikdy nezažil, aby se uzdravil člověk, který byl ve výše popsaném stavu. Moji zkušenost potvrzují výsledky chirurgické patologie. Jsem přesvědčen, že uzdravení není možno vysvětlit podle známých medicinských zákonů. Lékaři Kongregace pro blahřečení dospěli po prostudování dokumentace ke stejným závěrům: uzdravení, které na základě dnešního stavu medicíny není možné vysvětlit.

Po podrobném prozkoumání celého případu uznala Církev r. 1981, že došlo k zázraku na přímluvu Božího služebníka Riccarda Pampuriho. Já jsem byl o tom přesvědčen okamžitě. To poslední, co jsem viděl před vstupem do operačního sálu, byl obraz sv. Riccarda Pampuriho, a to bylo také to první, co jsem viděl po svém probuzení. Prosil jsem jej o přímluvu. A také jeden řeholník, který pracoval v nemocnici, prosil sv. Riccarda usilovně o milost. Aby svým prosbám dodal naléhavosti, položil na moji postel sako, které náleželo světcům. Bůh jeho přímluvu vyslyšel.

Třicet let po tomto zázraku jsem strávil v Africe a v Izraeli, kde jsem spolupracoval při zřizování nemocnic ve službách misijních stanic. Nikdy jsem však nepocítil povolání k řeholnímu životu, nikdy mi nepřišlo na mysl, že bych měl pracovat v misiích. Přivedla mě sem řada osudových okolností. Milosrdní bratři měli sídlo

v Togu a chtěli zřídit v Afagananu nemocnici. Věděli, že mám ponětí o architektuře, a požádali mě o projekt. Přijal jsem tuto prosbu. Bylo to to nejmenší, co jsem mohl udělat.

Pak mě prosili, abych nad stavbou měl dohled. Tak jsem odcestoval do Toga. 28. března 1962 byl položen základní kámen ke stavbě nemocnice. 5. července byla po rekordní době výstavby nemocnice posvěcena. Měla 160 lůžek a pracovalo tam sedm lékařů a 70 sester. Togo bylo počátkem celé řady: následovala další nemocnice, která zachránila život mnoha lidem. Pak mě prosili o projekty kostelů. Zřídil jsem jich asi šedesát: v Horní Voltě, v Dahomey, v Pobřeží Slonoviny. A když už kostely jednou stály, nemohly zůstat jen jako hrubá stavba. Tak mě prosili o fresky a já jsem vyhověl. Malování se mi líbilo nejvíc. Náboženské umění je obzvláště bohaté na poučení. Později jsem chtěl tyto obrazy vypustit. Ale to byla chyba. Lidé potřebují představy. Stěny kostela jsou biblí chudých. Pro toho, kdo neumí číst, je to nejjednodušší způsob, jak mu sdělit život Páně, aby mohl žít s Církví. Jsem prostý malíř, žádný umělec. Umělci jsou dnes polobozí. Já se dnes cítím spíše jako malíř dávných časů, jako jeden z těch poutníků, keří táhli Evropou a všude malovali: v katedrálách, nebo Madony na stěnách selských domů a stačilo jim, že jejich obrazy vedou lidi k modlitbě.

Prožil jsem také deset let ve Svaté zemi ve službách latinského patriarchy v Jeruzalémě. V Izraeli, v obsazených arabských územích a v Jordánsku jsem vymaloval na tucet kostelů a kaplí nebo jsem jejich malby restauroval. Přirozeně, nikdy jsem za to nechtěl ani haléř. V Africe jsem měl kampingový stan. Ale protože v něm bylo horko, postavil jsem si chýši z palem. Misionáři byli

vždy velice pohostinní. To jsou nezapomenutelné zážitky, zvláště z Afriky. Před mnoha roky jsem vymaloval celé baptistérium v Tsevi. Lidé v tom místě sledovali moji práci s obrovským nadšením a někteří za mnou přišli a řekli, že by zde chtěli být pokřtěni. V den posvěcení zde bylo pokřtěno 200 osob.

Ctím velice sv. Riccarda Pampuriho. Poznal jsem také jeho synovce, který dosud žije. Dovedl mě k jednomu farnímu kostelu v Miláně, ve kterém se sv. Pampuri obyčejně modlival. Byl docela blízko mého domu. Ukázal mi přesně, kde světec klekával. Ani farář o tom nevěděl. Nechal jsem si vyprávět

všechno o životě sv. Pampuriho. Byl to člověk, kterému dal Bůh dar pokory a rozhodnosti. Strávil svůj život tím, že prokázal druhým dobro, aniž by to navenek ukazoval. A i po smrti dělá lidem dále dobře. Nakreslil jsem nejvýznamnější okamžiky z jeho života. Vznikla z toho kniha, která byla přeložena do mnoha řečí. Nejvíce mi leží na srdci arabský překlad. Četlo jej mnoho mladých Palestinců. Byli na něho zvědaví a chtěli o něm více vědět. A naslouchali s otevřenými ušima, když jsem jim vyprávěl o životě Pampuriho a o tom, jak před mnoha lety zachránil můj život...

30giorni,
překlad -Iš-

Zázraky a rozum

Andrea Torielli

A přece aby poslušné podřízení se víře odpovídalo rozumu, Bůh chtěl, aby vnitřní pomoc Ducha svatého byla doprovázena vnějšími důkazy jeho zjevení. (1. vat. koncil DS 3009) Tak jsou zázraky Krista, světců, proroků, rozšíření církve, její plodnost a její stálé trvání bezpečnými znameními Božího zjevení, přizpůsobenými pro chápání všech. (KKC 156)

Co se týká mystických fenoménů, jako jsou zjevení včetně »soukromých«, najdeme jejich systematický popis u sv. Tomáše Akvinského, který jim věnuje celých sedm *Otázek své Teologické summy*. Formuloval zde nauku, která byla dlouho odsouvána stranou. Tomáš vychází z toho, že **takovéto mimořádné události jsou stále možné**, i když božské zjevení skončilo smrtí posledního apoštola a nic k němu nepřidávají, ani nic na něm nemění. Jejich úkolem je **postavit Boží zjevení znovu** před oči. Soukromá zjevení nejsou proto novou naukou, ale doporučením, aby lidské jednání bylo řízeno k dobrému. Soukromá zjevení mají tedy svou »praktickou cenu«.

Církev dává svůj souhlas k mariánským zjevením, jsou-li splněny tyto podmínky: nad-

přirozené zjevení, kterého se dostává vizionářům, musí být v absolutním souladu s Písmem svatým, tradicí a učitelským úřadem Církve. Proto jsou všechna poselství důkladně analyzována, a trvají-li delší dobu, ztěžuje to poněkud jejich zkoumání.

Za druhé se zde musí stát **vědecky potvrzený zázrak**, který katolická církev uzná a který je potvrzením poselství. Konečně jako druhořadé znamení se sleduje život vizionářů nebo mystiků: jejich pokora a jejich ochota podřídit se církevní autoritě, jejich diskrétnost a jejich trpělivost.

Nadpřirozené fenomény musí uznat nejdříve příslušný místní biskup, který ustaví studijní komisi, a ta předá výslednou dokumentaci Kongregaci pro nauku víry.

Věřit či nevěřit?

V současnosti platná nauka týkající se soukromých zjevení pochází především od kardinála Prospera Lambertiniho, pozdějšího papeže Benedikta XIV. (1740–1758).

Lambertini píše: »Když Církev autorizuje soukromé zjevení, je to pouze uznání, které je vystaveno po pečlivém zkoumání, aby zjevení bylo dáno ve známost a sloužilo blahu věřících. Soukromým zjevením se může dostat souhlasu, odpovídají-li věrohodnosti příjemců. Je jim tedy možno věnovat svou víru, ale katolík může svůj souhlas těmto zjevům odepřít a nebrat je vůbec v úvahu.

Církev sama však se takto nechová a věnovala soukromým zjevením náležitou pozornost. Evidentním dokladem je Slavnost Těla a Krve Páně, úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, které mají svůj původ v soukromých zjeveních a které nejenže významným způsobem poznamenaly křesťanskou spiritualitu, ale našly svůj odraz i v liturgickém kalendáři Církve.

Je zde historická zkušenost, že Bůh používá soukromá zjevení mystiků, aby tlumočil svou vůli papežům a formoval duchovní život Církve. Je to ku

příkladu případ sv. Bernarda z Clairvaux (+1153), sv. Kateřiny Sienské (1347–1380), která radila papežům Řehoři XI. (1371–1378) a Urbanu VI. (1378–1389). Neodmyslitelný je vliv, jaký měla na vývoj spirituality v Církvi sv. Terezie z Avily (1515–1582), a to navzdory nepřízni ze strany církevní i státní vrchnosti. Podobně je tomu u sv. Jana z Kříže (1542–1591). Oba tyto mystikové jsou dnes učiteli Církve. V nejnovější době jsou to především fatimská zjevení, ve kterých P. Maria výslovně požádala papeže, aby zasvětil svět jejímu Neposkvrněnému Srdci, což uskutečnili Pius XII. v r. 1942 a Jan Pavel II. v r. 1982 a 1983, (bohu-

žel teprve pod tlakem událostí v těchto zjeveních předpovězených).

I když je pravdou, že katolík není zavázán ve svědomí, aby věnoval svou víru mariánským zjevením ani církevně uznaným, sluší se, aby svůj postoj k nim a svou víru zvažoval na základě své osobní úcty k Matce Boží, neboť tato zjevení jsou projevem její hluboké lásky a mateřské starostlivosti, kterou by milující dítě nemělo ignorovat. I kdyby se mu zdálo, že se v těchto zjeveních nedovídá nic nového, je projevem synovské pokory a úcty přijmout i to, co není neznámé, právě proto, že to připomíná její mateřská láska.

Rok poté

Červenec, měsíc vrcholného léta, se již podruhé zapsal do našeho vědomí nikoliv jako doba prázdninové pohody, nýbrž jako měsíc obávané a hrozné nepohody. Voda opět ukázala svou druhou tvář, tentokrát nikoliv v podobě velkoplošných dlouhotrvajících záplav, nýbrž jako prudký překvapující úder

neuvěřitelné síly na nevelkém prostoru. Je to jako nové důrazné zaklepaní na naše svědomí, které se po loňském varování otřepalo rychleji, než stačilo vyvodit potřebné závěry pro změnu smýšlení a života.

Co všechno nám nové přírodní pohromy ukazují? Především nás upozorňují na neobvyčejnou míru ničivé síly, které je příroda schopna takřka znenačání a která umí vždy znovu překročit naši zkušenost i naše představy a připravenost. Záhubě neunikli o vlasek pouze ti, kteří přežili v místě katastrofy, ale stejně i všichni ostatní, kteří žijí od tohoto místa třeba desítky a stovky kilometrů daleko. Zhoubné přívaly mohly stejně dobře nastoupit kdekoli jinde, takže se »znovu rodíme« častěji, než si myslíme. Všichni bychom měli každé ráno z celého srdce děkovat Bohu za nezasloužený dar, že máme střechu nad hlavou a můžeme vstát do nového dne. Nikdo ať si nemyslí, že je někde v bezpečné vzdálenosti od ohniska možné katastrofy.

To, co nás postihlo, bychom neměli posuzovat jen podle

svých místních měřítek. Srovnáme-li své neštěstí s osudem obyvatel Nové Guineje, kde zahynulo 90% obyvatelstva, dotkl se nás Boží prst jen docela lehce. Už jen to, že za nás všechny »to odneslo« vlastně jen docela málo lidí, mělo by probudit naši solidaritu a úsilí splatit co nejhojněji a co nejrychleji dluh, který nám nepostiženým u postižených vznikl.

Je tu ovšem i poznatek, že tyto katastrofy nezanechávají za sebou pouze spoušť, ale působí i něco dobrého. Jak jsme mohli být svědky v televizních reportážích, celá řada lidí, a to především mladých lidí, udělala dosud pro ně neznámou zkušenost, jakou radost může člověk zakoušet z toho, když nezištně pomáhá těm, kteří se ocitli v nouzi. Poznali, že je možno pracovat a namáhat se i pro něco jiného, než je plná kapsa. Vznikla tu na zcela nové bázi přátelství, která by za jiných okolností nevznikla. Probudila se citlivost a vnímavost k lidským potřebám. Zvláště dojmavá je pohotová pomoc, s jakou novým obětem povodní přicházejí na pomoc loni tak těžce postižené Troubky, při čemž jistě platí, že desetikor-

na poslaná do Východních Čech z Troubek má ve skutečnosti větší cenu než tisícovky třeba z Prahy. Protože *chudé máme vždycky s sebou* (srov. Mk 14,7), nemusíme se omezit na dobu a místo pohrom, radosti z dobrotivosti si můžeme dopřávat den co den.

Tak se přírodní katastrofy stávají školou dobrých lidských vztahů, které jsou nezbytné nejen v postižených oblastech. Ony jsou jedinou protiváhou vztahů sobectví, chamtivosti, bezcitnosti a neúcty k životu i k cizímu majetku. Zvrácené sobecké vztahy, na které narážíme nikoliv jednou za rok, ale takřka denně a které se kolem nás hrozně množí, jsou ve skutečnosti mnohem nebezpečnější katastrofou než loňské, letošní i budoucí povodně.

Boží zákon je totéž jako pevná hráz proti záplavě. Hráz nepřipouští kompromisy. Může-li voda pronikat v některém místě i v docela malém množství, přijde chvíle, kdy se hráz zcela prolomí. Boží hráze nahlodává každíčký hřích. Bůh je dobrotivý a milosrdný, ale *nemylme se, nenechá se vysmívat* (srov. Gal 6,7).

Lubomír Štula

Boj dobra a zla v celom svete vrcholí

Proneseno na hoře sv. Klimenta 26. 7. 1998 na „Gorazdových dneh 1998“

Som vďačný organizátorom za zriedkavé privilégium prihovoriť sa českým a moravským poslucháčom. Prichádzam zo Slovenska plného rozporov. Na Levočskej púti bolo pol milióna ľudí, z toho polovina mladých, máme 800 študentov na kňazstvo, veľa reholných povolaní, dosť náboženských kníh a časopisov a aktívne náboženské organizácie, žijeme však v atmosfére zla a nenávisť. Prežil som dva a pol roka v Prahe v nezabudnuteľnom čase po nežnej revolúcii, ktorý bol plný nadšenia z pádu komunizmu. Žijem v Bratislave-Petržalke, ako poslanec tohto betónového mesta so 130 000 obyvateľmi, z toho 50 000 je mladých do 18 rokov. Je to veľká šanca, ale aj hrozba. Nádej rozdáva napr. saleziáni v novom Centre pre mládež a aj sestry Matky Terezy vo veľkom domove pre bezdomovcov a tehotné ženy – včera som sa stal krstným a birmovným otcom tamojšieho tridsaťročného obyvateľa z Čiech. Prichádzam aj ako prorektor z kresťansky orientovanej Trnavskej univerzity, ktorá žije mnohými úspechmi, ale aj ťažkosťami. Neďaleko nej vláda zriadila a podporuje novú podobnú Univerzitu sv. Cyrila a Metoda, ktorá sa chce stať katolíckou, aj keď arcibiskup Tkáč povedal, že to bude možné až vtedy, ak všetkých, od rektora po upratovačky, vymenia. Rád sa priznávam aj k svojej práci spisovateľa a vydavateľa v nakladateľstve DACO. Moje knihy – veľmi veselá o mladosti PRÍSNE TAJNÉ – AKO SME BOLI MALÍ, a vážna, o nenarodenej dcére a skoro umretej mame LÚČENIE, ale aj kniha biskupa R. Baláža a A. Fugela FATIMA – POSOLSTVO A JEHO PLNENIE mám aj tu, rád ich ľuďom poskytnem a popíšem.

V Čechách to tiež nemáte jednoduché. Závideli sme vám diskusie s už nebohým Bulatom Okudžavom, Ferlinghettiho týždeň poézie, plný Strahov pri koncerte Nedvědovcov, výborný hokej a futbal – ten aj za naše peniaze. Slováci – VSŽ – kúpili vaše „stříbro“, Spartu, za miliardu, ktorá sa nám odvdáčila prehrou v Prešove v dresoch HZDS. Dnes sa v Prahe spojil oheň s vodou, pri ktorom nepochopiteľne a neodpustiteľne vypadli kresťania z hry – možno, že nadišlo.

V celom svete to vrie a prebiehajú temer apokalyptické udalosti. Aj postsocialistické krajiny preskočili z jedného Titaniku na druhý, ktorý sa tiež potápa, pretože nie všetko sa dá merať ziskom, peniazmi, úspechom a súťažou. Nedávno som v českej televízii sledoval diskusiu katolíckeho kňaza T. Halíka a liberálneho filozofa V. Bělohradského. Došlo u nich k vzácnnej zhode v tom, že napr. pád komunizmu neznamená víťazstvo kapitalizmu, stály ekonomický rast a víchrica globalizmu nemá zmysluplný cieľ, agresivitou médií sme okupovaní nepodstatnými otázkami... Aj táto diskusia ukázala, ako je nutné, aby sa dnes v boji proti zlu slušní ľudia spojili.

Aj katolíci dnes často nariekajú – nemáme ľudí, peniaze, médiá. Sv. Cyril, Metod a Gorazd na tom boli omnoho horšie. Pracovali v prostredí intríg, zrady, väzenia, zmien pápežov a panovníkov – bez faxu, Eurotelu a Internetu. Zodreli sa za nás, ale zostali verní Cirkvi. Ich misia skončila fiaskom, zasadené semeno však prinieslo stonásobnú úrodu. Ján Pavol II. v Nitre povedal, že „s nasadením života odmietli podriaďiť vieru mocenským záujmom“. Aj Slováci sa hlásia k ich tradícii, je to aj v pream-

bule našej ústavy, Panna Mária je našou patrónkou, ale chováme sa ako v džungli a aj u nás platí: „Pozrite, ako sa nenávidia.“ Na Slovensku máme zasa vedúcu úlohu jednej strany, ktorá preferuje len svojich, každý má možnosť sa pridať. Hovoria o upevňovaní demokracie, ide však o upevňovanie ich moci na večné časy a nikdy inak. Prebieha stranická privatizácia s korupciou, organizovaný zločin, zmarené referendum, škandalózna amnestia, vláda 23krát prehrala spor s Ústavným súdom, a nič sa nezmenilo. Z privatizácií sa získali miliardy, ale peniaze za dlhopisy starým ľuďom si museli draho požičať z Nemecka. S nečistými rukami vypracovali dokument Čisté ruky a požadujú od nás v absurdnom divadle hlásenia o stave jeho plnenia. Demoralizácia dosiahla hranicu, za ktorou je len priepasť, väčšia ako za totality. Došlo k rozštiepeniu spoločnosti, ktorá je neschopná posúdiť, čo je dobré a čo zlé, čo je dôležité a čo nie. Aj na úplne jasné skutočnosti existujú protikladné logicky vysvetliteľné hodnotenia. Rozhodnutia väčšiny sú často v rozpore s morálkou.

Cirkev dostala späť majetky, vláda dúfala, že potom bude mlčať. Keď nemlčala – zastala sa bývalého prezidenta, zákon na ochranu republiky označila hanbou Slovákov a v liste deviatich biskupov odsúdila amnestiu zločincov, nechotu riešiť organizovaný zločin, narastajúce sociálne problémy, vytváranie vrstvy boháčov a verejné podvody... odpoveď prišla rýchlo: biskupovi Balážovi urobili nezákonnú domovú prehliadku, označili ho za slobodomurára, SIS napísala o Cirkvi správu podobnú komunistickým, denník Slovenská republika vyhlásil: „Bože ochraňuj nás od ta-

kých biskupov“ a premiér prehlásil: „Kvôli biskupom sa neplnia dohody s pápežom.“ Napriek tomu vládni činitelia, ktorí nepoznajú Otčenáš, najmä pred voľbami kľacia v prvých radoch omší na púťach. Ako celá spoločnosť, aj Cirkev je rozštiepená, niektorí sú na strane robiacich neprávosti a občiansky novozákonný princíp nahradili starozákonným národným princípom. Kňaz A. Srholec z tribúny zakričal: „Veriaci, kde ste, ako je možné, že volíte skorumpovaných a morálne podlých ľudí?“ Kto ich volí, podporuje alebo pasívne toleruje, je spoluzodpovedný za všetko zlé, čo urobili, a vylučuje sa zo života Cirkvi.

Pred blížiacimi voľbami pripomínam pápežove slová: „Ťažkej viny sa dopúšťa ten kresťan – katolík, ktorý nejde voliť, alebo volí stranu s nekresťanským programom.“

Nedávno som sa vrátil z Vatikánu, zo svetového Kongresu pastorálnej starostlivosti o ľudské práva. Zástupcovia 52 krajín komisií Iustitia et Pax konštatovali, že v celom svete boj dobra a zla vrcholí. Problémami sú drogy, chudoba, kriminalita, rast zadlženosti a nezamestnanosti. Antikultúra ničí mládež, globalizmus národné ekonomiky, finančné špekulácie tvoria 99% obratu. Pápež hovorí o sprisahanií proti životu, čo rok sa zrúti 235 veľkoletiadiel zo 466 nenarodenými deťmi na palube. Na audiencii pre účastníkov kongresu povedal: „Prehľbenie krajnej chudoby s veľkou hojnosťou jednej časti obyvateľstva je vo svete poznačenom veľkým humanistickým a vedeckým pokrokom skutočným škandalom. Nový koncept svetového hospodárstva musí byť založený na sociálnych a ekonomických právoch človeka.“

Počas 40 rokov komunizmu sme videli a deviatich rokoch po revolúcii vidíme ešte viac –
(Pokračovanie na str. 10)

Boj dobra a zla v celom svete vrcholí

(Pokračování ze str. 10)
ak Boha neuvažujeme a v neho neveríme, všetko je dovolené a život sa stane džunglou. Ľudstvo bolestne hľadá alternatívu pre 3. tisícročie – nový životný štýl založený na solidarite, na ochrane života proti potratom, eutanázii, trestu smrti a génovým manipuláciám a novú ekonomiku na báze sociálnych encyklik s vedomím, že každý človek má rovnakú dôstojnosť. Človek je stvorený na obraz Boží, jeho jediná šanca je život v agapé, ako je to v liste sv. Pavla, 1 Kor 23.

Staré kočovné príslovie hovorí: „Je zločinom zatajiť, že v púšti je prameň.“ Ak Cirkev a kresťania si neuvedomia znamenia časov a pri vysvetľovaní rastúceho zla nebudú hovoriť iba kde a čo, ale aj kto a prečo, dopadneme ako zamrznuté labute, ktoré prepásli čas odletu.

V Bratislave máme Nadáciu na ochranu života, rodiny a ľudských práv. Snažíme sa o niektoré netradičné akcie – vybudovali sme Pamätník nenarodeným, úspešná 16dňová cyklistická túra Lendačanov po slovenských pôrodniciach – modlitieb za nenarodených – pred pár dňami končila pri ňom. Chceme na jeseň uskutočniť Pochod života, pripravujeme kresťanský záväzok pre tretie tisícročie. Dominikáni oslovili Slovensko zaujímavou výzvou: proti pokušeniu ľahostajnosti, beznádeje a rezignácie pred voľbami nenašli nič iné, ako modlitbu a pôst, 24-hodinové reťazce modlitieb a pôstov 3x týždenne. Ja dodávam: peniaze na voľby rozdajme chudobným a viac sa modlime k Duchu svätému, aby zmenil naše myslenie a prostredníctvom Panny Márie Fatimskej aby sme si uvedomili jej päť požiadaviek, ale aj prísľub bezpodmienečného víťazstva nad zlom.

*Tak nám a vám
Pán Bůh pomáhej!*

Křížová cesta – cesta požehnání

P. Gebhard Heyder OCD

Z Úvodu ke Křížové cestě kardinála Faulhabera

Podle slov papeže Benedikta XIV. je křížová cesta výborná pobožnost, která účinně přispívá k »obrácení hříšníků, probuzení vlažných a zdokonalení spravedlivých«. Papežové schválili ustavení čtrnácti zastavení a udělili věřícím, kteří se modlí křížovou cestu, tytéž všechny odpustky, které získávají poutníci za účast na křížové cestě přímo v Jeruzalémě na místě samém. Tyto odpustky je možno přivlastnit také duším v očistci. K tomu je třeba splnit dvě podmínky:

1. Je třeba projít zastavení zřízené a posvěcené křížové cesty, a když to není možné, alespoň se u nich v duchu poklonit.
2. Je třeba při jednotlivých zastaveních rozjímat o utrpení Pána Ježíše.

Nemocní a tělesně postižení mohou odpustky získat také tak, že drží v rukou před sebou kříž posvěcený a obdařený odpustky křížové cesty.

Křížová cesta není pobožnost, která patří jen do postní doby nebo pro pátky. Je možno se jí modlit kterýkoliv den. Je to vhodná pobožnost jako příprava na přijetí svátosti smíření i jako díkůčinění po svatém přijímání. Křížová cesta je smír-

ná pobožnost k odčinění hříchů a urážek Boha stejně jako tajná cesta k pokladnici Božích milostí a nebeského světla. Svátá Terezička od Ježíška byla při modlitbě křížové cesty hluboce zraněna ohněm božské lásky.

Křížovou cestu se modlíme vždy v doprovodu bolestné Matky Boží Panny Marie, která při ní doprovázela a byla svému Synu nejbližší, když visel a umíral na kříži.

Kdo je šťastný?

Jak velký vliv má v současné civilizaci náboženství na lidské štěstí? V Gallupově anketě u osob věřících a nevěřících bylo na téma „Jaký vliv má náboženství na váš osobní život“ zjištěno, že dvakrát více spokojených se životem bylo mezi těmi, kteří se řídí náboženskými zásadami, než u těch, kteří při svém postupování nepřisuzují víře v Boha žádný význam. Mezi věřícími bylo daleko méně alkoholiků, narkomanů, lidí potrestaných a odsouzených pro přestoupení zákona, rozvedených. Obzvláště u starších lidí vysoký počet věřících, kteří se cítí dobře, lze přičíst tomu, že se řídí náboženskými zásadami.

V USA, v Kanadě a v zemích Evropské unie provedly týmy psychologů a sociologů prů-

zkum, aby dostaly odpověď na otázku: Jak dalece pomáhá víra snášet protivenství osudu a je oporou ve chvílích hluboké krize? Průzkum byl zaměřen na dvě kategorie osob: na vdovy a na matky pečující o osoby duševně nebo fyzicky postižené. I v těchto dvou případech dotázaní v anketě vyjádřili přesvědčení, že „náboženství pomáhá pochopit tragickou situaci a umožňuje smířit se s osudem“.

Rozsah působení víry na psychickou kondici moderního člověka je široký. Bolest mírní nejenom samotná víra, ale i příznivý poměr a aktivní účast v náboženském společenství.

Gallupův průzkum v roce 1996 dokázal, že na deset dotázaných osm přiznalo, že v tragických chvílích života dostali morální oporu věřících a ta byla

pro ně mnohdy jedinou možností přežití. Společnost lidí pokládajících náboženství za směrnici pro život, kteří se nesusouřďují pouze na svou osobu a svoje záležitosti, má často hluboký vliv na prožívání a přežívání vlastního neštěstí.

Ze stejných průzkumů docházíme k závěru, že v organizacích přinášejících pomoc potřebným je dvakrát více věřících než nevěřících a třikrát více mezi dobrovolníky pracujícími na humanitárním díle...

Zjistili, že také ti, kteří nabídlí z náboženských motivů pomocnou ruku lidem nacházejícím se v obtížné životní situaci, stejně jako ti, kteří tuto pomoc využili, patří do té skupiny lidí, kteří nemohli o sobě říct, že jsou nešťastní.

*Zpracováno z deníku
„Rzeczpospolita“
Luděk Brožek*

Heřman Josef

Vilém Hünermann

IV.

„Ó, díky vám, paní Iburgo! To je jablko jako z ráje. Je z klášterní zahrady, z posledního stromu úplně vzadu.“

„No, podívejme se, jak se vyznáš v naší zahradě! Ale teď si spěš, je zde ještě mnoho lidí, kteří chtějí polévku. Nemohou všichni kvůli tobě čekat.“

„Ano, samozřejmě, paní Iburgo, už jdu. A s tím červeným sametovým polštářem je to už jisté, s tím můžete počítat.“

Chlapec opatrně před sebou nese hrnc polévky. To určitě tatínka uzdraví, zvláště když k tomu ještě přidá pořádnou modlitbu. A protože naše milá Panna Maria bydlí hned vedle, v kapitulním kostele, tak snad může mít člověk pro jednu protekci.

Heřman otevře nohou jedno z obou nádherných dveřních křídel, která vedou do kostela svatého Mergena. Dnes nemá čas obdivovat nádherné dřevorezby, ani svěcenou vodou se nemůže požehnat, hrnc s polévkou je těžký a musí ho držet oběma rukama. Jde rovnou až k obrazu Matky Boží, který má moc rád, a nebeská Matka se jistě raduje z tohoto hochu s koufícím hmcem více, než z velekněze s kadidelnicí. Na schodech mariánského oltáře postaví svůj hrnc polévky a modlí se tu překrásnou modlitbu, kterou naučil kolínský lid křížový kazatel Bernard a která od té doby zdomácněla ve všech kostelích a lidských srdcích: Ave Maria! A pak má hoch ještě mnoho co říci nebeské Matce, co v žádné modlitební knížce nenajdete.

I když se paní Iburga již viděla sedět na zlatém nebeském křesle s červeným sametovým polštářem, najednou byla vytržena ze svatých snů do tohoto slzavého údolí. Paní abatyše ji očekávala hned po nasycení

chudých, aby si s ní promluvila mezi čtyřma očima. Gertruda, služka v kuchyni, pověděla probošce hned za tepla odpověď kuchařky, a kvůli tomu nazlobená proboštka ihned běžela k paní Adeleidě.

„Paní Iburgo,“ řekla vážně abatyše, „provinila jste se proti lásce.“

„Já jsem šenkýřka u Sankt Mergen!“ snažila se Iburga bránit, neboť věděla, odkud vítr vane.

„Provinila jste se proti lásce!“ klidně opakovala paní Adeleida. „K tomu jste v přítomnosti služby použila o paní probošce takové výrazy, které ji snižují v očích služebnictva.“

„Ano, já vím, řekla jsem o ní, že je mlsná huba,“ doznala Iburga „ale nemyslela jsem to tak zle. No a potom mi úplně omylem vyklouzlo z pusy ‚tučná kachna‘. Je to moje chyba, že neumím držet jazyk na uzdě.“

„Poprosíte paní proboštku o prominutí!“ rozhodla abatyše. „A pak by bylo dobré, abyste šla do kostela a tam naši milou nebeskou Paní poprosíte o trochu trpělivosti a mírnosti.“

„Ano, samozřejmě, to udělám ráda!“ řekla rychle Iburga. „A pak chci ještě dnes jít do obchodu ‚U tučných kachen‘, abych paní proboštku koupila její kachničku.“

„To už nebude nutné, Iburgo,“ zasmála se paní Adeleida. „Je správné, co jste řekla o mastných okách na polévce ke cti Matky Boží. U toho to může zůstat a paní proboštka bude také spokojená.“

Tak se přihodilo, že také vedoucí kuchyně od sv. Mergena prošla překrásnými dveřmi, aby před obrazem Milostiplné činila pokání.

„Ó, ty svatá Matko!“ napadlo teď řeholnici. „Tam klečí ten hošík s hmcem polévky

u mariánského oltáře. Jen se tam podívej, Maria, nemusím se za svoje kuchařské umění stydět!“

Hoch Heřman se ale díval svými velkýma modrýma očima k malé Madoně a zdálo se mu, že nevidí jen obraz. Připadal si, jako by klečel u trunu samotné nebeské Matky, aby jí mohl přednést svoji prosbu.

„Ave Maria!“ modlí se dítě. „Řekni přece svému Synu, že mi má zase uzdravit tátu. Tobě stačí jen pootočit hlavu a můžeš mu to všechno říct přímo do ucha. On už udělá, co mu řekneš. Já taky vždycky dělám to, co mi maminka řekne. A také tě pěkně prosím, Panno Maria, aby můj táta už nekašlal a maminka tolik neplakala a paní Iburga pro nás už nemusela vařit polévku.“

„Ohledně té polévky nemusíš to dítě vyslyšet,“ modlila se řeholnice. „Heřman je můj nejmilejší host. Ale jinak by to bylo velice dobré, kdybys uzdravila Kryštofa. Už tak dost bídy s nimi žije ve Štěpánské ulici.“

„Kdybych nebyl tak chudý, Matko, něco bych ti daroval,“ pokračoval opět hoch. „Kanovník nám říkal, že když se k modlitbě přidá oběť, je modlitba dříve vyslyšena. Ale co ti mám dát? Polévku jistě nechceš, v nebi máte asi lepší.“

„Tak teď jsem to dostala za svoji pýchu!“ hubovala Iburga sama sebe. Ale potom opět ztichla a skoro ani nedýchala. Bylo jí, jako by se přímo před jejíma očima měl udát zázrak.

„Teď mě něco napadlo,“ modlil se chlapec „tady mi paní Iburga dala jablko. Můžeš jí za to dát zlaté křeslo v nebi. Podívej se na to jablko, pravé jablko z ráje to je. Je z klášterní zahrady. Všude máš v ruce jablko, v dómě, u Apoštolů, u svaté Voršily, všude, jen tady, u sv. Mergena, žádné nemáš. Vezmi si moje jablko, Matko!“

Řeholnici Iburze tlučte srdce až v krku. Chtěla by dítě zadržet před tím, co chce svým

At' se všichni chrání rozčilovat se nebo hněvat pro hřích nebo špatný příklad druhého; neboť ďábel chce hříchem jednotlivce zkazít mnohé. Spíše at' jak jen mohou, pomáhají duchovně tomu, kdo zhřešil, protože „lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní“ (Mt 9, 12).

Sv. František z Assisi

dětským způsobem udělat. Přesto nemůže pohnout jediným údem, jako svázaná klečí v kostelní lavici. Klečí, jako když člověk bez pohnutí přijímá požehnání, které dává kněz zlatou monstrancí, nebo když znějí zvony při proměňování.

Mezitím se hoch vyšplhal na oltář k malé Madoně. Klečí před ní na oltáři a podává jí jablko. Pestrými okny proniká jasné světlo jarního slunce do kostela a zahaluje chlapce i oltář do žhnoucího jasu.

„Vezmi si přece, Matko, nastav ruku!“ prosí hoch Heřman opět.

Stále silněji září světlo a zahaluje jakoby do zlatavé mlhy dítě, které podává Matce Boží na oltáři jablko. Paní Iburze z toho lesku přechází zrak. Najednou vykřikne: to na oltáři už není neživý obraz, tam je sama Královna nebes. Svatá a velká stojí tam v tisících paprsků, s dítětem v náručí.

„No vezmi si přece, Matko!“ slyší Iburga říkat zcela klidně a zbožně Heřmana.

„Copak on nevidí ten zázrak?“ diví se Iburga. „Musí ho to přece srazit jako blesk z nebe. Nebo je pro to dítě zázrak běžná věc?“

Teď vidí paní Iburga, jak se Matka Boží směje a natahuje ruku. Dítě pokládá svoje jablko do její dlaně. A krásná Paní se opět usmívá.

Iburga si rychle dává ruce před obličej. To je příliš, to již nemohou oči jednoho člověka vydržet. Jakoby z velké dálky slyší chlapce dětským hlasem volat: „Nezapomeň na mého otce, Matko Maria!“

Pokračování příště

Z dopisu čtenáře...

Chvála Kristu!

Pocházím z východních Čech, při obláčke jsem dostala řeholní jméno S.M. Virginie a chtěla bych vám vyprávět, jak jsem se stala milosrdnou sestrou sv. Vincence de Paul.

Někteří lidé si totiž myslí, že jsme se v klášteře už narodily, nebo jsme tam odešly, protože jsme prožily nějaké zklamání. Já si ale stále více uvědomuji, že je to veliký dar Božího milosrdenství. Jistě je to také zásluha těch, kteří se modlí za nová řeholní povolání, a s odstupem času zjišťuji, že veliký vliv na mě mělo právě svědectví života několika lidí, ať už to byli kamarádi, náš pan farář nebo sestřičky.

Po maturitě na gymnáziu jsem jela na setkání písničkářů do Svojsic. Tam jsem se poprvé setkala s mladými věřícími, kteří mi vyprávěli o Bohu, o tom, jak se před nedávnem sami obrátili, a přijali mě mezi sebe, ačkoli mě vůbec neznali. Zapůsobilo na mě jejich radostné a ohleduplné chování, krajní obětavost, ale i hravost a bezstarostnost. Moc toho s sebou neměli, ale nic

jim nechybělo. Na druhý den se mě zeptali, jestli bych se s nimi nechtěla pomodlit růženec. Nevěděla jsem, co to je, ale šla jsem. Najednou jsem jasně pocítila, že mě skrze tyto lidi má Někdo velice rád, přestože si to vůbec nezasloužím, a všechno zlé je ochoten mi odpustit. Nejprve se mi z očí spustily slzy lítosti, pak mě jistota Boží lásky naplnila pokojem a radostí.

Přeskočím čtyři roky, kdy jsem se učila žít s Pánem a hledat jeho vůli. Jeho vůli totiž je, abychom byli šťastní. Začala jsem častěji chodit do kostela a číst Bibli. Odstěhovala jsem se do Prahy a někdy se mi ani nechtělo věřit, jak se Pán o všechno staral – o práci, o bydlení, o jídlo i o to duchovní. Přemýšlela jsem, jak bych se mu mohla odměnit za ta dobrodiní. Snad tím, že dám druhým k dispozici schopnosti a dary, kterými mě vybavil, říkala jsem si, a přihlásila jsem se na zdravotní školu, abych pak mohla Bohu sloužit někde u těžce nemocných. Ale ani to ještě nebylo ono a Bůh stále trpělivě čekal, až to pochopím.

Na moje naléhání, co mám tedy dělat, mi dal odpověď v 1. listu Korintským: „Svobodná dívka se stará o věci Páně, aby byla svatá tělem i duchem.“ To mě trochu vyvedlo z míry a protestovala jsem. Zнала jsem už i nějaké sestřičky, ale nikdy mě nenapadlo, že bych mohla být jednou z nich. Vždyť sestřičky byly podle mě převlečení andělé a k tomu mám tedy daleko. Když jsem to po čase dokázala přijmout jako vůli Boží, naplnil mě opět pokoj. Bůh tedy nechce, abych mu jenom sloužila, ale abych byla jeho, abych mu patřila.

Pak už zbývalo jen poznat, kde pro mne ve své prozřetelnosti připravil místo. Ježíš v Matoušově evangeliu říká celníkovi Levimu: „Pojď za mnou! Milosrdenství chci, a ne oběť. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ A to „pojď za mnou“ mi v různých situacích stále opakoval. Jednou po mši svatě jsem zůstala v kostele sama a mlčela. V tom tichu jsem pochopila, že musím jít stranou všechny mé představy, plány a touhy a že musím nechat jednat svého nebeského Otce. Vždyť On je všemohou-

cí a já mám být jen nástrojem v Jeho rukou. Řekla jsem v duchu: „Půjdu za Tebou kamkoli, buď vůle Tvá.“ Při odchodu z kostela jsem se bezděčně zastavila u nástěnky. Visel tam tento inzerát:

Dívčám, které zápasí s volbou povolání a chtějí se zcela dát do služeb Bohu řeholním zasvěcením. Vítané jsou mj. zdravotnice. Nebeský snoubenec se nám nevnučuje, ponechává nám svobodnou vůli, ale přesto tiše klepe na naše srdce a doslova žebra a prosí:

„Pojďte i vy na mou vinici.“ Adresa – Malý Val, Kroměříž.

Nevěděla jsem, kde to je, ani kdo byl sv. Vincenc, nechápala jsem, jak mě Ježíš může nazvat svojí nevěstou, když mu nedokážu říct bez bázně ani: „Miluji Tě,“ protože vím, že moje láska k němu není dostatečná a tak bezvýhradná jako ta Jeho, ale On mi řekl: „Neboj se, já budu s tebou!“ A tak jsem na ten inzerát odepsala, že bych ráda nastoupila do kláštera i do nemocnice. Před týdnem to byly čtyři roky a jsem moc vděčná tomu, kdo tam ten inzerát v pravý čas dal.

Velehrad, 11. 7. 1998

Poutní místo Kalvárie u Jaroměřic

Krásné poutní místo trpícího Spasitele, do kterého naše babičky a ještě i naše maminky chodívaly 2–3 dny pěšky. Poslední léta totalitního režimu bylo toto místo opuštěné, mladší generaci neznámé, nenavštěvované. Neměl kdo odemknout dveře tohoto krásného kostelíka, nebylo již kněze, který by se mohl věnovat posvátnému místu.

V roce 1994 přišli na tuto horu tři kněží pasionisté ze Společnosti Utrpení Ježíše Krista z Polska.

Při zájezdu jsme navštívili toto posvátné místo. Před vstupem do svatyně vidíme na chrámové zdi ve výklencích tři kří-

že. Uprostřed ukřížovaný Ježíš a po stranách dva lotři. První dojem Ježíšovy nevýslovné lásky. Ze srdce poutníka vychází povzdech: „Ježíši, čím změřit Tvou nevýslovnou lásku k nám, ubohým hříšníkům?“

Doprovází nás milý, usměvavý otec Jan. Při vstupu do svatyně oko zahlédne po levé straně na obraze hlavu Krista Pána, korunovanou hustým trním. Z lásky i ze soucitu k trpícímu Spasiteli se vznáší povzdech: „Ó, hlavo Krista Pána, trním korunovaná, krví potřísněná, veď nás na všech cestách našich.“ Na hlavním oltáři je obraz hlavy Krista Pána Vykupitele (Salvátora). Na zadní

straně kruhovitě svatyně je zahrada Getsemanská. Ježíš klečí ve smrtelné úzkosti, anděl mu podává kalich, který má vypít až do dna. Pod ním je dušičkový oltář, dušičky spínají ruce vzhůru, prosí o vykoupení. Po pravé straně se nachází oltář Matky Bolesné s Ježíšem na klíně. Srdce se zahlubá do utrpení celé křížové cesty našeho Spasitele a setrvává v rozjímání po celou mši svatou, kterou sloužil obětavý otec Jan.

Po mši svatě jsme vešli přes nádvoří do svatyně, kde nás vítá na hlavním oltáři obraz Panny Marie, Matky ustavičné pomoci. Potěšení láskou Matky Boží, kráčíme blíž k oltáři a uprostřed

na podlaze leží velký kříž s tělem ukřížovaného Spasitele.

Dojmy, které z duše nevy-mizí.

Celou dobu naší návštěvy tohoto krásného poutního místa se nám věnoval otec Jan a jsme otčím pasionistům velmi vděční. Věnovali jsme jim také malý dárek na památku naší pouti.

Milí čtenáři Světla, pojedete-li na zájezd a budete se pohybovat v okolí Jevíčka u Jaroměřic, navštívte toto krásné poutní místo. Povzbudíte tím také kněze misionáře, kteří se ujali tohoto poutního místa trpícího Spasitele, aby nebylo zapomenuto.

Čtenářka Světla ze Spytihněvi
Ludmila Berecková

❑ Bartoloměj. do Polska

Cañhradský patriarcha Jeho Svatost Bartoloměj I. navštíví ve dnech 10.–16. listopadu poprvé Polsko. Patriarcha je uznáván za čestnou hlavu světového pravoslaví, i když nemá nad jednotlivými církvemi jurisdikční pravomoc. Přijíždí na pozvání hlavy polské autokefální pravoslavné církve Savy, který navštívil 23.–28. července Cañhrad.

❑ Italštílékařipodle svědomí

Dvě třetiny italských gynekologů prohlásilo, že z morálních důvodů nebudou provádět potraty. Oznámilo to italské ministerstvo zdravotnictví. Podle italské ústavy není možno nutit lékaře, aby postupoval proti svému svědomí.

❑ 5křesťanůsmrceno

Francouzský jezuita Michel Albecq byl zavražděn 28. července v Brazaville, hlavním městě Konga. Motivy této vraždy nejsou zatím známy. Mohlo jít o loupežné přepadení. V Jemenu byly 27. července cestou do práce zavražděny tři sestry

Milosrdné lásky matky Terezy. Byly to dvě Indky a jedna Filipinka. Další sestra, T. Scherková z kongregace františkánek od Dítěte Ježíše, byla zavražděna v Jižní Africe. Nejnovějších obětí vzpomněl Jan Pavel II. před nedělním Anděl Páně.

❑ Útokprotichrámu

Výbuch bomby poškodil kostel sv. Petra a Pavla v obci Kakajn v Bosně nedaleko Sarajeva. Výbuch si nevyžádal oběti na lidských životech.

❑ Biskupovéproti rasismu

Australští biskupové ostře odsoudili politickou stranu »Jeden národ« jakožto rasistickou. »Je to strana rasistů, dobrodruhů a politických oportunistů,« prohlásil arcibiskup Melbourne George Pell. Stranu podporuje 15% obyvatelstva. Je to rasistická strana, která chce mimo jiné prosadit ústavní zákaz integrace Asiátů do australského obyvatelstva.

❑ Velképěšíputování

Z Gdaňska se vypravila na pěší pouť do Čenstochové skupina poutníků. 623 km dlouhou

trasu ujdou za 19 dní. Celkem putuje pěšky z různých míst Polska na 250 000 poutníků v 88 skupinách. Varšavští vysokoškolští studenti nesou s sebou třiapůlmetrový dubový kříž. Kříž bude stát v kapli Černé Madony.

-kai-

❑ Biskupnespáchal sebevraždu

Podle nejnovějších zpráv se u biskupa Johna Josepha v Pakistánu nejednalo o sebevraždu, nýbrž o vraždu. Byli o tom od počátku přesvědčeni všichni, kdo jej osobně znali. Usmrtil jej nikoliv jeden výstřel do hlavy, nýbrž dva. Zavražděný biskup se zastával utlačovaných menšin, bojoval za náboženskou toleranci a podporoval demonstrace proti zákonům, jimž padali za obět křesťané.

❑ Panívšechnárodů mezi bezdomovci

Skupina bezdomovců z Karlsruhe se dala přesvědčit, aby přijala obrázky Paní všech národů z Amsterodamu potažené plastickou fólií, aby je mohli stále nosit u sebe a rozdávat také dalším. Po určitém čase

požádali sami od sebe o lekce z katechismu. 28. května byli pokřtěni a přijali svaté přijímání a svátost biřmování.

❑ Biskupnasvém místě

Jasný postoj Církve k homosexualům ukázal na veřejnosti melbournský arcibiskup George Pell. O svatodušní neděli přišla do chrámu uzavřená skupina homosexuálů, označená zvláštními šerpami v duhových barvách. Místo svatého přijímání dostali pouze požeňání. Arcibiskup prohlásil, že ke stolu Páně nemají přístup nejen homosexuálové, ale nikdo, kdo žije v těžkém hříchu a nesmířil se s Bohem. Zde se nejedná o urážku homosexuálů. Také jedné matce, která měla šerpu, odmítl arcibiskup podat sv. přijímání. Na námitku, že je heterosexuální, odpověděl biskup: »Pás, který nosíte, je důkazem, že odmítáte učení Církvev o homosexuálech.«

Rozhodný postoj arcibiskupa se setkal s kladným ohlasem mnoha katolíků a našel ohlas na stránkách katolického tisku v mnoha zemích.

-cvm-

200. výročí zjevení Panny Marie

Svatý otec jmenoval svého zvláštního delegáta na oslavy 200. výročí zjevení Panny Marie v La Vang ve Vietnamu. Je jím kardinál Paul Joseph Pham Dinh Thung, arcibiskup hanojský. Tyto oslavy se konají ve dnech 13.–15. srpna 1998.

V La Vang je ústřední národní mariánská svatyně Vietnamu. La Vang je místo vzdálené asi 60 km od starobylého hlavního města země, Hue. Jméno La Vang znamená česky kapradí, které v této krajině hojně roste. Za velkého pronásledování křesťanů v letech 1798–1801 utekli četní křesťané do tropického pralesa v blízkosti vesnice Qunag Tri. Utiskovanou vesnici trápil hlad a nemoc a křesťané se v modlitbách připravovali na mučednickou smrt. Jednoho dne v krajním

zoufalství a nouzi se ukázala prosícímú zástupu postava ženy obklopené množstvím světla, která o sobě prohlásila, že je Matkou Boží. Udělila jim hojnou útěchu a současně jim dala znamení své zvláštní starostlivosti. »Vezměte listí těchto stromů, vložte je na určitou dobu do vody a ošetřete touto tekutinou své nemoci. Se zalíbením přijímám vaše modlitby. A všichni, kteří sem přijdou a budou se modlit, najdou uzdravení.« Po těch slovech zmizela, ale ukázala se ještě ně-

kolikrát během tohoto pronásledování. Po jeho skončení se 1802 se křesťané vrátili ze svého úkrytu domů a ústní tradici si předávali zprávu o tomto zjevení. V r. 1820 postavili na tomto místě kapli ke cti Panny Marie.

V letech 1820–1885 však propuklo nové pronásledování křesťanů, během kterého našlo mučednickou smrt na 100 000 křesťanů. Kaple byla r. 1885 skupinou fanatiků spálena. Ale již r. 1886 se začalo s novou

stavbou, která byla vysvěcena r. 1901. Tato druhá kaple záhy nestačila návalu poutníků, a tak se začalo v r. 1923 se stavbou velké svatyně, jejíhož posvěcení 22. srpna 1928 se zúčastnilo 30 000 lidí. Každé tři roky se zde konají velké celonárodní poutě. Zvláštního významu nabyla tato svatyně po rozdělení Vietnamu v r. 1954.

Na Národním mariánském kongresu (16.–18. 2. 1959), který byl současně oslavou 300. výročí jmenování prvního apoštolského vikáře, rozhodla biskupská konference prohlásit tento chrám za národní svatyni a 21.–22. srpna 1961 ji arcibiskup P. Ngo Dingh Thuc povýšil na menší baziliku.

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

Když užíváme o církvi slovo „svátost“, musíme mít na zřeteli, že se v koncilním textu vyskytuje „svátostnost“ církve v odlišném smyslu, nežli to platí o svátostech v přísném smyslu slova. Neboť čteme: „Církev je jakoby svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem.“ Ale co je důležité a co vysvítá z analogického smyslu, v jakém je toto slovo použito v obou případech, je vztah církve k moci Ducha svatého, který jediný dává život: církev je znamením a nástrojem přítomnosti a působnosti oživujícího Ducha.

2. vat. koncil dodává, že církev je „svátost... jednoty lidského pokolení“. Zřejmě jde o jednotu, kterou má lidstvo, samo v sobě velmi rozrůzněné, od Boha a v Bohu. Tato jednotu má kořeny v tajemství stvoření a nabývá nového rozměru v tajem-

ství vykopení vzhledem k univerzální spáse. Poněvadž Bůh „chce, aby všichni lidé byli spaseni a došli k poznání pravdy“ (279), zahrnuje vykopení všechny lidi a jistým způsobem celé tvorstvo. V témže univerzálním rozměru vykopení působí v síle Kristova „odchodu“ Duch svatý. Proto církev, zakořeněná svým tajemstvím v trinitární ekonomii spásy, pokládá sebe plným právem za „svátost jednoty celého lidského pokolení“. Je si vědoma, že je touto svátostí mocí Ducha svatého, jejímž je ona znamením a nástrojem v uskutečňování Božího spasitelného plánu.

Tímto způsobem se uskutečňuje „blahosklonnost“ nekonečné lásky Nejsvětější Trojice: přiblížení se Boha, neviditelného Ducha, k viditelnému světu. Trojjediný Bůh se zjevuje člověku v Duchu svatém už od za-

čátku prostřednictvím svého „obrazu“ a své „podoby“. Pod vlivem téhož Ducha člověk a jeho prostřednictvím stvořený svět, vykopený Kristem, se přibližují k svému konečnému určení v Bohu. Církev je „svátost, to je znamení a nástroj“ tohoto sblížování dvou polů stvoření a vykopení, Boha a člověka. Církev pracuje na upevnění a posílení jednoty přímo v kořenech lidstva: ve vztahu a společenství, které má člověk s Bohem jako svým Tvůrcem, Pánem a Vykupitelem. Tuto pravdu můžeme na základě učení koncilu rozjímat, vykládat a uplatňovat v celé šíři jejího významu v tomto období přechodu od druhého křesťanského tisíciletí k třetímu. A s radostí si stále živěji uvědomujeme skutečnost, že v působení církve, v dějinách spásy, které jsou vepsány do dějin lidstva, je přítomný a činný Duch

svatý, ten, který proniká dechem božského života pozemskou pouť člověka a působí, že celé tvorstvo a celé dějiny se sbíhají k svému poslednímu cíli, do nekonečného oceánu Boha.

6. DUCH A SNOUBENKA VOLAJÍ: „PŘIJĎ!“

65. Dech božského života, Duch svatý, se nejjednodušeji a nejobecněji vyjadřuje a dává se pocítit v modlitbě. Je krásné a spasitelné pomyšlení, že někde na světě se někdo modlí, je tam Duch svatý, životní dech modlitby. Je krásné a spasitelné poznat, že je-li modlitba rozšířena v celém světě, v minulosti, při-

Maria, Jitřenko nového světa, svěřujeme ti věc života. Shlédni na nesmírný počet dětí, kterým je bráněno narodit se... Učiň, aby ti, kdo věří v tvého Syna, uměli s láskou hlásat lidem naší doby evangelium života, a vypros jim, aby budovali civilizaci pravdy a lásky ke chvále a slávě Boha, tvůrce a milovníka života. (Z encykliky „EVANGELIUM VITAE“)

Sdružení pro obnovu poutního místa P. Marie Pomocná u Zlatých Hor vás srdečně zve na

4. POUŤ K P. MARIÍ POMOCNÉ, OCHRÁNKYNI ŽIVOTA

Pouť se koná v sobotu 22. srpna 1998 na obnoveném poutním místě u Zlatých Hor.

Program:

8.15 hod. – Kající křížová cesta ze Zlatých Hor od 1. zastavení u areálu Bohema. Koná se na pokání za miliony zabíjených nenarozených dětí.

9.30 hod. – Společná modlitba růžence a informace o činnosti iniciativ pro ochranu nenarozeného života.

11.00 hod. – MŠE SVATÁ, kterou bude sloužit biskup ostravsko-opavský, Mons. František Václav Lobkowicz OPræm.

14.00 hod. – Koncert pěveckého sboru od sv. Bartoloměje.

15.00 hod. – Vyzvání českých, moravských a slezských zemských patronů a svátostné požehnání.

Celou slavnost bude svým zpěvem doprovázet smíšený pěvecký sbor od sv. Bartoloměje ze Zábřeha na Moravě pod vedením Jana Adamce. Pořadatelé prosí o modlitby za naplnění duchovního odkazu této slavnosti a děkují všem, kteří přispěli ke zdárné obnově tohoto místa, ať již modlitbami nebo obětmi. Prosíme, abyste i nadále pamatovali na lidi zde žijící a na jejich duchovní rozvoj.

Z Jeseníku jedou v tento den zvláštní autobusy od kostela, a to v 7.30 a v 9.30 hod. Zpět v 16.00 a v 17.30 hod. Další informace na tel.0645/42 30 95 nebo 0645/23 70.

Těšíme se na shledanou!

Papežské misijní dílo v České republice oznamuje změnu adresy:

P. Ing. Jiří Šlégr, Národní ředitel PMD, 543 01 Vrchlaby – Náměstí Míru 287, tel. a fax:0438-224 55

Zveme všechny poutníky na Chlumek K PANNĚ MARIÍ POMOCNICÍ KŘESŤANŮ DO LUŽE

Poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie se uskuteční v neděli 16. srpna 1998

Poutní mše svaté:

7.00 hod.

8.00 hod.

9.30 hod. za účasti diecézního biskupa Karla Otčenáška

11.00 hod.

14.00 hod. svátostné požehnání

Příležitost ke svátosti smíření bude celý den

Pozvání na 1. pouť věřících řeckokatolické církve K PANNĚ MARIÍ POMOCNÉ ochránkyni nenarozených u Zlatých Hor

Pouť se koná poslední srpnovou nedělí 30. srpna 98.

Svatá liturgie východního obřadu sv. Jana Zlatoústého ve staroslověnském jazyku bude slavena v 11 hodin. Pro poutníky bude na nádraží ČD ve Zlatých Horách připraven autobus v 10 hodin. Srdečně zveme věřící z okresů Jeseník, Šumperk, Bruntál, Opava i z širšího okolí. Prosím duchovní správce z okolí, aby na tuto pouť laskavě upozornili.

Otec M. Mikolajek

Římskokatolická farnost Havířov vás zve na tradiční IX. ročník pěší poutě k Panně Marii do Frýdku v sobotu 15. srpna 1998

Program:

Svátostné požehnání a rozloučení s poutníky proběhne v kostele sv. Markéty v Havířově – Bludovicích v **11.30 hod.**

Procesí se bude ubírat směrem přes Kempjany na Špluchov, kde se k poutníkům připojí v kapli sv. Jana Nepomuckého ve **13.15 hod.** místní zájemci. Dále budou poutníci pokračovat Velicestou do Sedlístu do dřevěného kostela, odkud vy-

jdou v **15.00 hod.** přes Čemou zem do Hájků. Z Hájků vyjde procesí v **17.00 hod.** do kostela Panny Marie ve Frýdku, kde bude v **18.00 hod.** mše svatá a po ní římský průvod. Pro pěší poutníky bude na zpáteční cestu do Havířova ve **20.00 hod.** přistaven autobus.

Zveme všechny mariánské čtitele na tradiční setkání u Panny Marie ve Frýdku. K poutníkům je možno se cestou kdykoliv připojit.

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

POJEDNÁNÍ O LÁSCE K BOHU Svatý František Saleský

Pojednání o lásce k Bohu, běžně zvané Theotimus, jehož originální francouzský název zní „Traité de l'amour de Dieu“, je teologicky systematické a nejobsáhlejší dílo sv. Františka Saleského (1567–1622), biskupa ženevského, zakladatele řádu a učitele Církve. Patří k vrcholným dílům katolické mystiky, a přitom je srozumitelné, živé, návodné.

První české vydání, šitá vazba (imitace kůže, zlatý tisk), formát A5, 607 stran, cena 187 Kč

7. KNIHA – 2. KAPITOLA

Různá stupně svatého sjednocení, jež se děje v modlitbě

1. Sjednocení se někdy děje bez našeho spolupůsobení, jen pouhým následováním, kdy se bez odporu necháváme sjednotit s božskou dobrotou: je tomu jako u malého dítěte, jež touží po mateřské náruči, ale je příliš slabé, než aby se do ní dostalo, nebo i když tam již je, aby se přitulilo, ale přece se velice raduje, vezme-li je matka na ruce a přitiskne k sobě.

Někdy spolupůsobíme, když nás Bůh „táhne“ a my pouze „pospícháme“ (srov. Pís 1,4), abychom následovali jemné násilí té dobroty, která nás k sobě přitahuje a tiskne svou láskou.

2. Někdy se nám zdá, že my se začínáme sjednocovat s Bohem a vinout se k němu dříve, než on se sjednocuje s námi, neboť cítíme svazující konání, jež vychází od nás, aniž bychom pocítili, že vlastně vychází od Boha. *On však nás přesto nepochybně vždycky předchází,* ačkoli my toto předcházení vždycky nepocítíme. Neboť kdyby se on s námi nesjednotil, my bychom nikdy nemohli být jedno s ním; on nás vždycky vyvoluje a uchopuje dříve, než my vyvolíme a uchopíme jeho.

Následujeme-li však jeho nepozorovatelná lákání a začínáme-li se s ním sjednocovat, pak on občas způsobuje, že my postupujeme vpřed v tomto sjednocení, zatímco on pomáhá naší bezmocnosti a citelným způsobem se s námi vroucně spojuje. My jej pak přímo pocítíme, jak vchází do našeho srdce a proniká je nesrovnatelnou sladkostí.

3. Občas také nám Bůh nadále nepozorovaně pomáhá a nás podporuje, jako nás nepozorovaně už přitáhl ke sjednocení. My pak nevíme, jak se takové hluboké sjednocení uskutečňuje, ale dobře víme, že naše síly nestačí, aby je přivodily. Z toho vyvozujeme, že nějaká tajemná moc v nás rozvíjí svou nepozorovanou činnost.

Když námořníci, vezoucí náklad železa, vidí za slabého větru, že jejich loď se silně odchyluje z dráhy, pak vědí, že nablízku jsou magnetové hory, které ji nepozorovatelně přitahují. Její dobře patrná a citelně zrychlená plavba má tedy neznámou a nevyzpytatelnou příčinu. Podobně musíme uvažovat i my, vidíme-li, že náš duch se víc a více sjednocuje s Bohem jen s malou námahou naší vůle. Zjistíme, že síla našeho větru není dosti silná na to, aby umožňovala tuto rychlou plavbu, a usoudíme z toho, že to snad božský Milovník našich duší nás táhne tajemným účinkem své milosti. On chce, abychom ji nepocítovali, a tím více se jí podivovali, a nezabývali se tím, že tyto podněty cítíme, nýbrž s větší ryzostí a jednoduchostí se snažili sjednotit se s jeho dobrotou.

Občas toto sjednocení se děje tak nepozorovaně, že naše srdce nepocítuje ani božské působení v nás, ani naše spolupůsobení; naproti tomu shledává, že nepozorovaně uskutečněné sjednocení je již hotovo, podobně jako shledal Jakub, že se stal manželem Leiným, aniž to tušil. Či spíše se naše srdce vidí jako druhý Samson, ovšem šťastnější než ten první, je-li spoutáno a svázáno pouť svatého sjednocení, aniž bychom to zpozorovali.

Jindy pocítujeme silné svázání, protože sjednocení se děje citelným působením Božím a spolupůsobením naším.

(Úryvek z knihy)

Přístupné předem
706 035

Novinově vylátné

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s. r. o.